

Elämää virtuaaliavaruudessa

VELI MARTIN KEITEL

Kevättalvela v. 1998 näin profetallisen neljäosaisen unen. Ensimmäisessä osassa työskentelin tutkimuslaboratoriossa, jossa rakennettiin virtuaalista tietokonea maailmaa; oma erikoisalueeni oli puiden suunnittelu. Toisessa osassa virtuaalista ympäristöä alettiin asuttaa ja rakentaa eteenpäin sisältä käsin. Kolmannessa osassa ihmiset olivat eläneet tuossa maailmassa jo satoja sukupolvia... ja unohtaneet alkuperäisen todellisuuden. He olivat nukahtaneet Matrixin sisään.

Neljäs osa oli se oleellisin, ja sitä nähdäkseni elämme nyt. VR-maailmassa alkoi esiintyä "mestareita", jotka olivat tietoisia maailman luonteesta ja alkoivat herätellä muita samaan havaintoon. Kuinka ollakaan, tämä konsepti esiteltiin maailmanlaajuiselle yleisölle puolitoista vuotta näkemäni unen jälkeen, kun ensimmäinen Matrix-leffa sai ensi-iltaansa syksyllä 1999. Tuolloin ei vielä puhuttu simulaatiohypoteesista, mutta nyt 2020-luvulla sitä tukevat jo lukuisat akateemikot. Yhä enemmän löytyy myös hypoteesia tukevia empiirisiä todisteita!

Oma mielestäni maailma ei varsinaisesti ole simulaatio, virtuaalinen kyläkin. Virtuaalisuus tarkoittaa, että 3D-maailman maisemat, ilmiöt, ihmiset ja esineet ovat pelkästään havaintoja, eivät konkreettisia fyysisiä asioita. Englantilainen sanoisi "it is virtually true", suomeksi "käytännössä totta". Tämä käytännöllinen todellisuus on tehnyt alun perin ilmentymättömästä ideamaailmasta käsin kosketeltavan, eli "käsitettävän".

Kirjoitan tätä Egyptin matkalle lähtöä edeltävänä päivänä, 5.2.2024. Egyptiläiset näkivät ihmisielun kaksiosaisena: Aineeton sielu, Ba, kuvattiin yleensä lintuna, jolla on ihmisen pää; Ka taas oli fyysistä kehoa asuttava henki, joka kuvattiin kahdenä ylöspäin aukeavana kätenä. Hieroglyfi vaikuttaisi ilmaisevan, että juuri käsillämme kannattemme ja käsittelemme

Ba

Ka

Kädetön Ba-henki ja sitä käsittelevä Ka.

Campbell ja Hoffman käsittelevät virtuaalisuutta immersiiivisesti.

jumalallista henkeä tämän 3D-pelin sisällä. Virtuaalinen elämä, Kalevala ("Ka-le-Ba-la" tai Ka-Ba-la), nähtiin väliaikaisena olemisen tilana, jonka aikana valmistaututaan kehon kuoleman (VR-pelin päätymisen) jälkeiseen olemiseen.

Uskoakseni muinaiset egyptiläiset tuhansia vuosia sitten vielä ymmärsivät tämän maailman luonteen ja sen merkityksen kosmisessa kaikkeudessa. Kun suurin osa ihmisistä alkoi painua Ruusun Matrix-uneen, faaraot ja papit henkisine rituaaleineen pitivät yllä yhteyksiä alkuperäiseen taivaalliseen valtakuntaan. Nykyaikaina valitettavasti myös uskonnot ovat muuttuneet enimmäkseen peliksi, olkoonkin että ne useimmiten ydinopeuksissaan kantavat totuuden siementä ja voivat väkinäistä ateismia paremmin johdattaa janoisen vaeltajan Elämän lähteelle.

Miksi en määrittele tätä Elämänpeliä simulaatioksi? Siinä missä virtuaalitodellisuus on käytännössä "oikean" todellisuuden kaltainen, simulaatio jäljittelee jotain muuta todellisuutta. Esimerkiksi simulaattorit, joilla pilotit harjoittelevat lentokoneen hallintaa, pyrkivät mahdollisimman totuudenmukaisesti jäljittelemään (siis simuloimaan) fyysistä maailmaa. Mutta mitä maailmaa tämä fyysinen, ts. virtuaalisesti fyysinen, maailmamme sitten jäljittelee?

Vaikka jotkut simulaatiohypoteesin puolestapuhujat olettavat, että tämän VR-maailman taustalla on toinen simulaatio, jonka takaa löytyy taas uusi jne., itse en usko näin olevan. Todellisuuden tasot toki sijoituvat sisäkkäin hierarkisesti, mutta yhdelle tasolle alistainen todellisuus ei varsinaisesti jäljittele, vaan syventää ja laajentaa edellistä... tai vielä tarkemmin sanottuna, vie

kokemusta aina vain *immersiivemmäksi*. Niinpä tämä 3D-todellisuus onkin kaikista virtuaalitodellisuuksista mukaansatempaavin ja samalla kahlitsevin. Siinä valtaosa ihmisistä on autuaan tietämätön siitä, että katselee maailmaa virtuaalikypärän läpi ja on oikeasti jotain ihan muuta kuin peilissä näkemänsä hahmo.

Vaikuttavaa VR-peliä pelaava henkilö ei erityisemmin huolestu, jos pelimaailman sisälle heitetään apokalyptisiä mullistuksia tai pelkopandemoita - hän tietää, että elämä jatkuu pelin jälkeen. Pelihahmo, avataara, kyllä kärsii ja voi kuolla tuskaisesti, ja pelaaja voi jossain määrin samaistua tuohon kärsimykseen. Kuitenkin hän tietää, että avataaran kuoleman jälkeen peliin voi palata uudella pelihahmolla - paitsi jos peli on jo riittävästi opettanut ja viihdyttänyt.

Niinpä. Suosittelinkin Elämänpelin pelaajaa olemaan liikaa samaistumatta pelihahmoonsa ja sen ympärillä riehuvaan pimeään ja valon väliseen taisteluun; vaikka pelin käsikirjoittajat sitä toivoisivatkin. Sen sijaan olisi hyvä oppia rakastamaan (Ra-kastamaan) kanssapelaajat (Ka:nsa pelaajat) virtuaalihahmonsensa ulkoisen olemuksen takana elävinä todellisina Ba-sieluina. Samantyyppisiä ohjeita antavat myös monet nykyajan "tieteelliset papit", jotka jälleen tuovat tieteen ja uskonnon yhteen. Suosittelemme tutustumaan erityisesti Tom Campbellin ja Donald Hoffmanin saarnoihin youtube-avaruudessa!

Lisää aiheesta ja muuta siihen liittyvää Veli Martin Keitelin luennolla Turun henkinen keskus ry:n illassa 14.3. Katso s. 9.

Etsimme, mutta mitä?

SEPPO ILKKA

Voimmeko tietää, mitä etsimme, kun lähdemme henkiselle tielle?

Henkisen tien kulkijoita luonnehditaan monesti sanomalla heitä totuuden etsijöiksi. Olemme toisaalta olleet henkisellä tiellä jo paljon ennen tietoista syvien viisauksien etsintää. Kun tarkastelemme omia ja muiden toimia, näemme että kaikki etsivät elämäänsä jotain, kuka mitään.

Olemme aina etsineet perustarpeiden tyydytystä. Tarvitsemme vettä, ruokaa, vaatetta ja lämpöä. Etsimme paikkaamme perheessä ja muissa yhteisöissä. Tahdomme löytää keinoja, joilla saavuttaisimme rikkautta ja erilaisia valta-asemia. Pyrimme menestymään harrastuksissamme. Tahdomme voittaa kilpailuja sekä urheilussa että muilla aloilla. Kaipaamme rakkautta ja hyviä ihmissuhteita. Tahdomme valloittaa muiden sydämiä ja saada seksikumppaneita.

Pyrimme hankkimaan monenlaisia taitoja ja tietoja, koulutusta ja oppineisuutta. Tahdomme nousta näissäkin asioissa huipulle. Yhden ihmisen ei ole mahdollista olla kaikilla aloilla paras. Siksi painotammekin etsintämme kohdistamaan pääasiassa jollekin suunnalle.

Eräs henkisen tien harhoista on, että voimme kuvitella olevamme niin pyhiä, että olisimme vapaita edellisen kaltaisista pyrkimyksistä. Siihen, miten vahvasti ne hallitsevat elämäämme, voimme toki vaikuttaa. Joka tapauksessa olemme joutuneet etsimään suhdettamme tällaisiin kysymyksiin todennäköisesti useiden elämien ajan.

Muinaislöytöjen perusteella on päätelty, että ihmisillä on jo ennen nykyisen ihmislajin syntyä ollut käsityksiä tuonpuoleisesta elämästä. Lähemmässäkin menneisyydessä olemme kauan harjoittaneet niin sanottua uskonnollista kilvoittelua.

Olemme käsitäneet tehneemme pahoja tekoja ja tulleet synnin tuntoon. Olemme pelänneet ikuista kadotusta ja rangaistusta tai huonoa karmaa, joka seuraisi meitä tu-

leviin elämiin. Olemme etsineet pelastusta noudattamalla vallitsevan uskonnon oppeja. Olemme tahtoneet varmistaa taivasosuutemme tai tuottaa itsellemme hyvää karmaa. Olemme etsineet pelastettuna ja siunattuna olemisen tunnetta.

Ennemmin tai myöhemmin olemme tunteneet tilanteemme varmemmaksi ja ruvenneet katsomaan olevamme soveliaita nousemaan pappisluokkaan tai muuhun henkiseen valta-asemaan. Tämä on tosin saattanut merkitä niin sanotuista maallista iloista luopumista. Luopuminen taas on voinut herättää meissä ylpeyden tunnetta. Elantoa on kuitenkin pitänyt etsiä, vaikka kerjäämällä. Mahdollisen köyhyyslupauksen jälkeen käsiimme on saattanut päätyä valta-päätää kirkon rikkauksien käyttämisestä.

Tunnettuamme itsemme pelastetuksi olemme ehkä ryhtyneet ohjaamaan muita samalle tielle. Olemme saattaneet arvostella ja tuomita muiden käyttäytymistä. Eri henkilöt ovat tulkinneet pyhiä kirjoituksia ja muita perinteemme kertomuksia eri tavoin, mikä on johtanut uskonlahkojen syntyyn. Lahkot ovat riidelleet ankarasti siitä, mikä on oikea oppi.

Nykyaikana on puhuttu niin sanotulla henkisellä polulla kulkemisesta. On etsitty eri perinteiden yhteistä perustaa ja pyritty löytämään jotain, joka ylittäisi tavallisen uskonnon. On etsitty niin sanottujen ylikuulien kokemusten avautumista. Näitähän on ilmeisesti ollut jo esihistoriallisilla ihmisillä. Nykyään meditoidaan ja tehdään muitakin harjoituksia, joiden toivotaan edistävän tällaista avautumista.

Havaitsemme pian, että emme tiedä kaikkea. Siksi etsimme opettajaa tai guraa, jota seurata. Joissakin tapauksissa kerrotaan opettajan olevan fyysisen henkilön sijasta henkimaailman mestarillinen olento. Etsimme edelleen ennen kaikkea omaa merkitystämme ja taivasosuuttamme. Yrityksen, erehdyksen ja opetuksen kautta meille kertyykin uusia näkemyksiä ja ymmärrystä.

Henkiselle tielle lähteminen ei poista uskonnon lieveilmiöitä. Tahdomme olla oikeassa, jolloin muiden osaksi jää olla väärässä. Henkisen tien kulkijat muodostavat myös lahkoja perinteisten uskontojen tapaan. Kilpailu on edelleen kovaa: Kenel-

lä on mahtavimmat henkiset kokemukset? Kenen guru on suurin tietäjä? Minkä liikkeen hallussa on lopullinen totuus? Ollisimmeko jopa itse valmis toimimaan guruna tai johtamaan henkistä liikettä?

Olipa etsintämme kulkenut mitä tietä tahansa, olemme lopulta tuntemattoman edessä. Tiedemies kokee tämän etsiessään uusia oivalluksia alaltaan. Saatamme uskoa, että elämämme jatkuu fyysisen kuoleman jälkeen. Varsinkin egomme toivoisi sitä kovasti. Voimme kuitenkin tietää tämän varmuudella vasta, kun olemme kuolleet.

Uskovainen tai henkisen tien kulki- ja näkee, että hänen resurssinsa eivät riitä kuvaamaan tai ymmärtämään Korkeimman koko olemusta. Jos olemme rehelliisiä itsellemme, tiedämme että meillä voi olla vain käsityksiä siitä. Ilmaisemme käsityksemme sanoilla tai muilla tavoilla, jotka liittyvät tuntemaamme maailmaan. Sanat ovat kuitenkin historiaa, menneen tuotetta. Miten voisimme kuvata vanhoilla käsitteillä jotain aivan uutta ja ennen kokemattomaa? Parhaassakin tapauksessa voisimme ilmaista vain jotain suuntaa antavaa.

Vakavasti otettava gurukin voi vain ohjata meidät tuntemattoman ovelle, kehottaa meitä astumaan siitä ja toivottaa hyvää etsintää. Oppaamme on ehkä käynyt noilla alueilla ja nähnyt ja kokenut siellä jotain. Jos astumme tuosta ovesta, saatamme itsekin kokea jotain. Kokemuksemme voi mahdollisesti olla samankaltainen kuin oppaan kokemus, mutta se ei ole sama. Kukin myös tulkitsee kokemansa itse ja kertoo siitä omalla tavallaan.

Olemme oppineet menneistä kokemuksistamme, niin maallisella kuin henkiselläkin tiellä, alusta asti. Voimme kiittää siitä harjoituksesta, jota olemme saaneet aiemmissa etsinnöissämme. Muistanemme, että karikoille on johtanut erityisesti kuvitelma siitä, että olisimme taitavampia ja mahtavampia kuin olemme.

Voimme kuitenkin astua tuolle tuntemattomalle tielle uteliaan lapsen tavoin, avoimena kokemaan ihmeiden maailman, säilyttäen sydämen puhtauden ja tahdon kauneuteen ja rakkauteen. Sanotaanhan kirjoituksissammekin, että lapsen kaltaisten on Taivasten Valtakunta.

Homeopaatti Teija Hossi
Vastaanotto vuodesta 1997, nyt Raisiossa ja Turussa.
Ajanvaraus, soita tai tekstaa
0500 950 763

Self-inquiry
Yksilö-, pari- ja ryhmäohjaukset suomeksi ja englanniksi
www.vapaaksikuoresta.com
www.freedomfromtheshell.com

Vapaaksi tuntestressistä
Etänä kaikkialle (soitan sinulle, ja tarvittaessa kuvayhteys).
Tekstaa soittopyyntö 050 555 44 42
vuokko@feelfree.fi | www.feelfree.fi